

νίπελ

τ.25~δεύτερο δεκαπενθήμερο μήη '01
έντυπο δρόμου του συνδικάτου σαλταδάρων
"ο κουρνιαχτός που ξαγναντεύεις κει στον κάμπτο
μην ελπίζεις... δεν είναι μετανάστες"

Ο χρόνος έκδοσης αυτού του *NIPEL* ήταν μάης του 2000. Ήταν ακριβώς η εποχή που το κράτος δοκίμασε να οργανώσει και να ελέγξει το μεταναστευτικό ρεύμα, με τη χορήγηση των "πράσινων καρτών". Ένα χρόνο μετά, με ένα νέο νομοσχέδιο για τη μετανάστευση προ των πυλών, το κράτος επιχειρεί να δώσει "προσωρινές άδειες παραμονής" διάρκειας 6 μηνών. Ούτε τα κρατικά σχέδια έχουν μεταβληθεί, ούτε τα συμφέροντα των αφεντικών έχουν αλλάξει, γιαυτό κρίναμε σκόπιμη την απόφια αναδημοσίευση αυτού του κειμένου.

1.Από που έρχονται οι μετανάστες; Όταν οι μηχανές του συστήματος επιχειρούν να ερμηνεύσουν τη μετανάστευση το κάνουν έχοντας ένα βασικό στόχο: να αποκρύψουν τις αποκλειστικές ευθύνες του καπιταλιστικού κόσμου για την ερήμωση τεράστιων περιοχών του πλανήτη και τον εξαναγκασμό εκατομμυρίων εργατών και εργατριών στην προσφυγιά. Τα μεταναστευτικά ρεύματα, σύμφωνα με τους τεχνικούς της καπιταλιστικής μυθολογίας, είναι κατά περίπτωση αποτέλεσμα των "αδιεξόδων" των περιφερειακών οικονομιών ή της πολιτικής "διεφθαρμένων και ανελεύθερων" καθεστώτων ή ακόμη και των "υποκειμενικών αδυναμιών" αυτών που εξαναγκάζονται σε μετανάστευση, να αντεπεξέλθουν στις σύγχρονες απαιτήσεις . Κι όλα αυτά παρουσιάζονται με μια μορφή κοινωνιολογικού μετεωρολογικού δελτίου. Όπως ακριβώς είναι πιθανό αύριο να βρέξει και αυτό είναι ένα φαινόμενο για το οποίο δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, έτσι ακριβώς αύριο, εξίσου εύκολα η γειτονική χώρα μπορεί να καταρρεύσει και πλήθη πεινασμένων ν' αρχίσουν να στριμώχνονται στα σύνορα. Έτσι απλά: βρέχει μετανάστες. Η αλήθεια που επιδεικτικά αναδεικνύει τον εαυτό της κάτω από το ελάχιστο φως κριτικής είναι ότι ο καπιταλισμός σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας του είχε και έχει ανάγκη τους μετανάστες και τους δημιουργεί. Με τη βίαιη αναδιάρθρωση οικονομιών που επιβάλλεται από τα διεθνή διευθυντικά κέντρα όπως στη λατινική αμερική, με τον πόλεμο όπως στα βαλκάνια, με τον αποκλεισμό από τις διεθνείς εμπορικές συναλλαγές και το συνακόλουθο στραγγαλισμό κάθε πιθανότητας ανάκαμψης όπως στην αφρική, ο παγκόσμιος καπιταλισμός κατασκευάζει τη φιγούρα του μετανάστη.

2. Είναι οι μετανάστες αναγκαίοι; Στη διάρκεια της καπιταλιστικής ιστορίας η αύξηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου, το ξεπέρασμα των οικονομικών κρίσεων, οι αναδιαρθρώσεις της παραγωγής, η όξυνση μ' άλλα λόγια της εκμετάλλευσης της μισθωτής εργασίας, συνδέθηκε περισσότερο ή λιγότερο με τον παράγοντα μετανάστευση. Δηλαδή τη φτηνή, ανασφάλιστη και αδύναμη να υπερασπιστεί τον εαυτό της εργασία. Κάθε "οικονομικό θαύμα" περνάει από τη συμπίεση του κόστους εργασίας και οι μετανάστες δεν είναι παρά τα άμεσα υποκείμενα αυτής της συμπίεσης. Για την ελληνική οικονομία τα πράγματα είναι παραπάνω από φανερά. Η υπερεκμετάλλευση των πάνω από ένα εκατομμύριο μεταναστών, ξεκινώντας ήδη από τη

δεκαετία του '80, με αμοιβές στα όρια της επιβίωσης ήταν αυτή που τόνωσε και έδωσε τη δυνατότητα εξόδου από την κρίση για τη γεωργία, τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις, τις οικοδομές, τη βιοτεχνία ακόμη και τα μεγάλα έργα. Οι μετανάστες αποτέλεσαν το φτηνό στρατό εργασίας που επιτάχυνε την κερδοφορία και το πέρασμα της Ελλάδας από τις αναπτυσσόμενες στις ανεπτυγμένες οικονομίες. Ακόμη και το χρηματιστήριο χρωστάει σε μεγάλο βαθμό την ανάπτυξή του στους μετανάστες, αφού τα κέρδη που επενδύονται εκεί αν δε γεννιούνται από τα κυκλώματα της παραοικονομίας, προέρχονται από την εντατική εκμετάλλευση της εργασίας των μεταναστών και των μεταναστριών, με μηδενικό κόστος. Όταν τα αφεντικά λένε ότι η είσοδος της Ελλάδας στην ΟΝΕ είναι αποτέλεσμα των θυσιών του "ελληνικού λαού" στην ουσία κάνουν πλακίτσα με λογοπαίγνια. Πράγματι, θυσίες υπήρξαν, μόνο που η πλειοψηφία του "ελληνικού λαού" δεν θυσίασε και πολλά από τα προνόμιά της, αλλά θυσίασε μετανάστες.

3. Κι αν είναι αναγκαίοι τότε γιατί...
... οι επιχειρήσεις σκούπας, τα αδιαπέραστα σύνορα, η συνθήκη Σέγκεν, ο μύθος της επικινδυνότητας των μεταναστών, οι επαναπροωθήσεις; Για δύο λόγους. Ο ένας είναι η αναγκαιότητα κεντρικού ελέγχου του μεταναστευτικού ρεύματος και η όσο γίνεται ορθολογικότερη κατανομή τους γεωγραφικά και χρονικά. Ο δεύτερος έχει να κάνει με την υποτίμηση της θέσης του μετανάστη ως εργάτη. Δεν του επιτρέπεται να έχει καμία απαίτηση για αξιοπρεπή επιβίωση, εξασφαλισμένη εργασία, στοιχειώδη ελευθερία όχι μόνο να κινείται αλλά και να φαίνεται. Το μέγιστο των απολαβών για έναν πρόσφυγα είναι ότι δε φυλακίζεται, δε βασανίζεται, δε βιάζεται, δε δολοφονείται, ότι γίνεται ανεκτός αρκεί να δουλεύει σα σκυλί.

4. Ο οικονομικός κύκλος της νομιμοποίησης. Από τις εκατοντάδες χιλιάδες μεταναστών που ζουν και δουλεύουν στην Ελλάδα ένα μικρό ποσοστό μόνο είναι νόμιμοι, είναι κάτοχοι δηλαδή "πράσινης κάρτας". Αυτή η μερική νομιμοποίηση, που ελάχιστα αλλάζει το συνολικό καθεστώς εκμετάλλευσης των οικονομικών

προσφύγων, είναι πλήρως ενταγμένη στους οικονομικούς σχεδιασμούς και αυστηρά ελεγχόμενη από την κεντρική διοίκηση. Το πρώτο πλεονέκτημα για το στρατόπεδο των αφεντικών από αυτή τη διαδικασία είναι ότι δίνει, τόσο σε ολόκληρη την κοινωνία όσο και στους ίδιους τους μετανάστες, ένα άλλοθι κοινωνικής νομιμοποίησης της εκμετάλλευσης προσφύγων. Ότι δηλαδή υπάρχει η νόμιμη δυνατότητα να απασχολούνται μετανάστες στην ελληνική οικονομία, κατάσταση όμως που αφορά ελάχιστους και κρύβει πίσω της την εργασία της πλειοψηφίας σε συνθήκες σύγχρονου δουλεμπορίου. Το δεύτερο πλεονέκτημα είναι η άμεση ζωογόνηση του κρατικού προϋπολογισμού και συγκεκριμένα των ασφαλιστικών ταμείων από την εργασία των οικονομικών προσφύγων. Οι αναγκαστικές εισφορές των μεταναστών (έστω τα 50 ένσημα που απαιτούνται για την "πράσινη κάρτα"), εισφορές μάλιστα που είναι χωρίς ανταπόδοση αφού οι περισσότεροι από αυτούς δε σκοπεύουν ή δεν έχουν τη δυνατότητα να μείνουν μόνιμα στη χώρα, είναι οι οικονομικές ενέσεις που κρατάνε στη ζωή τα ασφαλιστικά ταμεία. Η κατάσταση αυτή δεν ισχύει μόνο για την Ελλάδα, αλλά για ολόκληρη την ευρώπη, στο βαθμό που τα ταμεία θα είχαν καταρρεύσει χωρίς τη μερική νομιμοποίηση ενός ποσοστού μεταναστών. Ο ίδιος ο ΟΗΕ στις εκθέσεις του προτείνει ως μακροπρόθεσμη λύση για τα ταμεία την "εισαγωγή" 159 εκατομμυρίων μεταναστών στην ευρώπη ως το 2025. Ο γερασμένος ιθαγενής πληθυσμός της ευρώπης, δηλαδή, εξασφαλίζεται χάρη στη -σε πραγματικές και συνολικές συνθήκες- ανασφάλιστη εργασία των προσφύγων.. Το τρίτο πλεονέκτημα δεν είναι άλλο από τον πάγιο στόχο των διευθυντών της κοινωνίας, να σπέρνουν τη πολυδιάσπαση μέσα στην τάξη των αντιπάλων τους, χτίζοντας την εικόνα του "νόμιμου ή παράνομου", σε βάρος της ενοποιητικής ταυτότητας των εκμεταλλευόμενων.

5. Η "νομιμοποίηση" είναι με λίγα λόγια νόμιμη απάτη. Η δικαίωση των μεταναστών δεν περνάει μέσα από κυβερνητικές αποφάσεις και οικονομικούς σχεδιασμούς, αλλά μέσα από τον διάχυτο κοινωνικό ανταγωνισμό που είναι υπόθεση των ίδιων, αλλά και όσων αναγνωρίζουν στη φιγούρα του μετανάστη τον ίδιο τους τον εαυτό. Ενάντια στην καθολική αδικία αυτού του κόσμου η νομιμοποίηση δεν είναι τίποτα, ο αγώνας για την ανατροπή του είναι τα πάντα.

PASHTΛ DUART
NGAPUNΛ
TORΛT REFUGHAT

ΟΠΞΧ ΠΣΚΘ Ξ ΠΐΑΞΧΘΥ
ΈΜΘΓΠΐΜ ΞΒ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΑΠ' ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ
ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

συνδικάτο
σαλταδάρων

ΟΠΞΧ ΠΣΚΘ Ξ ΠΐΑΞΧΘΥ
ΈΜΘΓΠΐΜ ΞΒ

συνδικάτο
σαλταδάρων

PASHTΛ DUART
NGAPUNΛ TORΛT
REFUGHAT

συνδικάτο
σαλταδάρων